

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi G. M., E. M. i P. M.
o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem
Sądu Rejonowego w N. z dnia 15 lutego 2011 r., sygn. akt I Ns (...)
w sprawie z wniosku W. W.
przy uczestnictwie J. K., J. D., R. D., G. M., E. M. i P. M.
o rozgraniczenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 marca 2017 r.,
zażalenia skarżących na postanowienie Sądu Okręgowego w T.
z dnia 19 stycznia 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w T. postanowieniem z dnia 19 stycznia 2016 r. odrzucił skargę uczestników G., E. i P. M. od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 15 lutego 2011 r. Ns (...) o rozgraniczenie. W ocenie tego Sądu, powołanie się przez skarżących na nowy dowód w postaci opinii biegłego z późniejszej spraw VII Ns (...) o zasiedzenie, wskazującej, że przebieg granicy jest

inny od ustaleń dokonanych przez Sąd w sprawie Ns (...) o rozgraniczenie, nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. Dlatego skarga podlegała odrzuceniu na mocy art. 410 § 1 k.p.c.

Postanowienie Sądu Okręgowego zakwestionowali zażaleniem wymienieni na wstępie uczestnicy postępowania, wnosząc o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c., można żądać wznowienia postępowania m.in. w razie wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Istotną treść tego przepisu należy odczytywać w nawiązaniu do art. 316 § 1 k.p.c., nakazującego branie za podstawę orzekania stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Przez stan rzeczy rozumie się przede wszystkim stan faktyczny i dowodowy. Przy rozważaniu istnienia tzw. restytucyjnej podstawy wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c. uwzględnia się więc dowody istniejące na chwilę zamknięcia rozprawy, których jednak strona nie mogła przed tą datą powołać (zawnioskować). Nie wchodzi tu zatem w grę dowody powstałe później, gdyż te nie mogły być podstawą orzekania, a tym samym i nie mogły mieć wpływu na wynik sprawy (treść orzeczenia). Dlatego też w orzecznictwie przyjmuje się, że podstawą wznowienia nie może być środek dowodowy, który powstał dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNC 1969, nr 12, poz. 208, czy postanowienia z dnia 14 lutego 2007 II CZ 120/06 oraz z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 40/07 – niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie skarżący powołują się na dowód z opinii biegłego powstały po uprawomocnieniu się skarżonego postanowienia, a w dodatku na dowód, który, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, mogli zawnioskować w postępowaniu zasadniczym, wnosząc o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego geodety. Trafnie zatem Sąd cenił, że wniesiona skarga nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia uregulowanej w art. 403 § 2 k.p.c., co skutkowało jej odrzuceniem (art. 410 § 1 k.p.c.). Zażalenie kwestionujące to rozstrzygnięcie

było nieuzasadnione i podlegało oddaleniu (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ i art. 397 §3 w zw. z art. 385 k.p.c.).

aj